

KS. JACENTY MASTEJ

Instytut Teologii Fundamentalnej

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

CHRYSTYCZNOŚĆ JAKO PODSTAWA WYJĄTKOWOŚCI KOŚCIOŁA

Słowa kluczowe: Jezus Chrystus, Kościół, chrystyczność, geneza Kościoła, urzeczywistnianie się Kościoła, wyjątkowość Kościoła, wiarygodność Kościoła

1. Wprowadzenie. 2. Chrystusowa geneza Kościoła. 3. Chrystyczność urzeczywistniania się Kościoła. 4. Chrystyczność i wiarygodność Kościoła. 5. Konkluzja

1. WPROWADZENIE

Wśród wielu kwestii związanych z Kościołem ważne jest pytanie: Czy, a jeśli tak, to dlaczego Kościół jest wyjątkowy? Pytanie to nasuwa wiele odpowiedzi, począwszy od utylitarnych, prakseologicznych i niekiedy subiektywnych aż po głęboko teologiczne, które przybliżają nas do misterium Eklezji¹. Niewątpliwie, większość z tych odpowiedzi stanowi fragmenty pięknej mozaiki, która dopiero w całości odsłania piękno i drogocенność Chrystusowego Kościoła, uwyrażniając jednocześnie jego wiarygodność. Niniejsze przedłożenie ma na celu uwypuklenie prawdy, że Kościół jest wyjątkowy, gdyż jest Chrystusowy. Ponieważ Kościół jest ze wszech miar Chrystusowy, dlatego chrystyczność stanowi zarówno o jego tożsamości, jak również o osobliwości. W niniejszym artykule wykażemy, że chrystyczność uwyrażnia się w genezie Kościoła – Chrystus chciał założyć Kościół i nadał mu określoną strukturę (p. 1) – oraz w permanentnym urzeczywistnianiu się Eklezji przez Chrystusa i w Chrystusie (p. 2). Na koniec rozstrzygniemy kwestię związku chrystyczności Kościoła z jego wiarygodnością (p. 3).

¹ *Wyjątkowość Kościoła katolickiego*, red. A.A. Napiórkowski, Kraków 2018.

2. CHRYSZTUSOWA GENEZA KOŚCIOŁA

Apologetyka tradycyjna rozwijała tezę, że Kościół pochodzi od Jezusa Chrystusa². Jednak w ukazywaniu genezy Kościoła koncentrowano się zasadniczo na tych czynnościach Jezusa, które doprowadziły do ustanowienia jego instytucjonalnych struktur, głównie związanych z apostołatem i prymatem. Tym samym nie uwzględniano wystarczająco eklezjotwórczego charakteru całego życia Jezusa oraz misteryjnego wymiaru Eklezji. Z kolei przedsoborowa zachodnia eklezjologia dogmatyczna podkreślała eklezjotwórczy wymiar krzyża. Odwołując się do nauczania Ojców Kościoła, akcentowano, że Kościół powstał w chwili śmierci Jezusa – Eklezja narodziła się z przebitości na krzyżu boku Jezusa, z którego wypłynęły krew i woda, a z nich wzięły początek sakramenty Kościoła³. Trzeba też dopowiedzieć, że teologia wschodnia zwracała uwagę na wcielenie Syna Bożego jako wydarzenie kluczowe genezy Kościoła, gdyż – jak uważano – już w chwili inkarnacji zaistniała Bosko-ludzka wspólnota, będąca „miejscem” zbawienia człowieka⁴.

Współczesna teologia katolicka na zagadnienie powstania Kościoła Chrystusowego patrzy integralnie. Oczywiście niezmiennie pozostaje przekonanie, że Jezus Chrystus jest Fundatorem oraz Fundamentem Kościoła, gdyż chciał założyć Kościół i rzeczywiście tego dokonał⁵. Międzynarodowa Komisja Teologiczna w dokumencie *Wybrane zagadnienia z eklezjologii* podkreśla, że „Kościół jest niejako owocem całego Jego życia”⁶. Natomiast *Katechizm Kościoła Katolickiego* poucza: „Aby zgłębić tajemnicę Kościoła, trzeba rozważyć przede wszystkim jego początek w zamyśle

² P. Neuner, *Eklezjologia – nauka o Kościele*, w: *Podręcznik teologii dogmatycznej*, t. 7, red. W. Beinert, Kraków 1999, 210; A. Czaja, *Traktat o Kościele*, w: *Dogmatyka*, t. 2, red. E. Adamiak, A. Czaja, J. Majewski, Warszawa 2006, 366–367; M. Rusecki, *Boska geneza Kościoła*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II*, red. M. Rusecki, K. Kaucha, J. Mastej, Lublin 2005, 65–66; tenże, *Kościół, II. Geneza*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki i in., Lublin–Kraków 2002, 662–663; A. Kubiś, *Rozwój eklezjologii katolickiej*, w: *Teologia fundamentalna*, t. 4: *Kościół Chrystusowy*, red. T. Dzidek i in., Kraków 2003, 28–34.

³ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Poznań 1994, 766; H. Fries, *Fundamentaltheologie*, Graz–Wien–Köln 1985, 321–324; M. Rusecki, *Cud w chrześcijaństwie*, Lublin 1996, 429.

⁴ T. Dola, *Eklezjotwórczy charakter wcielenia*, w: *Ratio et revelatio. Z refleksji filozoficzno-teologicznych*, red. J. Cichoń, Opole 1998, 339–349; Z. Krzyszowski, *Wcielenie jako fakt eklezjotwórczy w nauczaniu Jana Pawła II*, *Roczniki Teologiczne* 42 (1995), z. 2, 81–89.

⁵ Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*, Watykan 1964, 5; Cz.S. Bartnik, *Kościół Jezusa Chrystusa*, Wrocław 1982, 58–99; S. Nagy, *Chrystus w Kościele. Zarys eklezjologii fundamentalnej*, Wrocław 1982, 17–90; tenże, *Ty jesteś Piotr, czyli Skala i na tej Skale zbuduję Kościół mój. Studium o widzialnym Kościele*, Częstochowa 2009, 27–68; S. Piè-Ninot, *Gesù e la Chiesa*, w: *Dizionario di teologia fondamentale*, red. R. Latourelle, R. Fisichella, Assisi 1990, 151–162; M. Rusecki, *Wiarygodność chrześcijaństwa*, t. 1: *Z teorii teologii fundamentalnej*, Lublin 1994, 238–242; tenże, *Kościół, II. Geneza*, art.cyt., 662–667; tenże, *Boska geneza Kościoła*, art.cyt., 72–78; H. Seweryniak, *Święty Kościół powszedni*, Warszawa 1996, 23–42; A.A. Napiórkowski, *Geneza, natura i poslanie Kościoła*, w: *Teologia fundamentalna*, t. 4: *Kościół Chrystusowy...*, dz.cyt., 71–105.

⁶ Międzynarodowa Komisja Teologiczna, *Wybrane zagadnienia z eklezjologii*, w: *Od wiary do teologii. Dokumenty Międzynarodowej Komisji Teologicznej*, red. J. Królikowski, Kraków 2000, 201.

Trójcy Świętej oraz jego stopniową realizację w historii”⁷. W teologii czynności Jezusa, które prowadziły do powstania Kościoła, określa się jako akty fundacyjne⁸. Należą do nich m.in. głoszenie Królestwa Bożego i działalność cudotwórcza, powołanie i ustanowienie Dwunastu z Piotrem na czele, Ostatnia Wieczerza i ustanowienie Eucharystii oraz polecenie: „to czyńcie na moją pamiątkę”. Definitywny akt powstania Kościoła mógł nastąpić dopiero wówczas, gdy zbawcze dzieło Chrystusa zostało dopełnione przez Jego śmierć na krzyżu i zmartwychwstanie oraz zesłanie Ducha Świętego⁹. Niewątpliwie wydarzenia paschalne mogą być określane jako fundacyjne dla Kościoła, jednak ich pokazanie winno uwzględniać etap przygotowawczy, związany z całym ziemskim życiem Jezusa, które rozpoczęło się we wcieleniu, a swoją pełnię osiągnęło w rezurekcji¹⁰.

Na podstawie powyższych rozważań można bez wątpienia stwierdzić, że początek Kościoła wiąże się nierozzerwalnie z osobą Jezusa Chrystusa i Jego zbawczą działalnością. Nie można zrozumieć osoby, posłannictwa i misji Jezusa bez wyeksponowania Jego działalności eklezjotwórczej. I nie chodzi tu o jedno, kluczowe wydarzenie eklezjotwórcze, ale o totalnie proeklezjalną postawę Jezusa, która zaowocowała powstaniem Kościoła. Tak zrodzony Kościół jest ze wszech miar Chrystusowy, gdyż nie tylko od Niego pochodzi, ale jest przez Niego zrodzony do życia i misji. Można także dopowiedzieć, że podobnie jak nie da się wyjaśnić powstania i istoty Kościoła bez Chrystusa, tak nie można zrozumieć osoby i misji Jezusa z Nazaretu bez Eklezji.

Chryścizność Kościoła wiąże się z jego pochodzeniem od Chrystusa oraz z naturą, którą mu nadał Jego Założyciel. Istotna jest tutaj zarówno nowotestamentowa wspólnota wiary, jak również określone jej hierarchiczne struktury w postaci apostołatu i prymatu. Nauczanie i publiczna działalność doprowadziły do zrodzenia nowotestamentowej wspólnoty wiary. Teologia katolicka uwyrażnia także Chrystusową genezę apostołatu i prymatu oraz jej znaczenie dla tożsamości Kościoła. Co ciekawe, niektóre elementy tożsamości Kościoła zostały wprost i wyraźnie zdefiniowane przez samego Jezusa, natomiast inne swoje źródło mają w środowisku apostołskim. Chrystus świadomie ustanowił Dwunastu, aby z Nim byli oraz aby mógł ich posłać. Przebywanie Dwunastu z Jezusem w czasie Jego ziemskiego życia ma zatem eklezjotwórczy charakter – stanowi przygotowanie do tego, aby wzięli odpowiedzialność za nowotestamentową wspólnotę wiary.

⁷ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, Poznań 1994, 758.

⁸ J. Ratzinger, *Das neue Volk Gottes. Entwürfe zur Ekklesiologie*, Düsseldorf 1977, 11.

⁹ „Kościół formalnie ukończył się dopiero Wielkiej Nocy w mocy wydarzenia zmartwychwstania, a w zesłaniu Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy doświadczył swego konkretno-widzialnego narodzenia” (L. Scheffczyk, *Zmartwychwstanie*, Warszawa 1984, 262).

¹⁰ M. Rusecki, *Traktat o Objawieniu*, Kraków 2007, 437; tenże, *Pan zmartwychwstał i żyje. Zarys teologii rezurekcyjnej*, Warszawa 2006, 220–221; tenże, *Kościół. II. Geneza...*, art.cyt., 666–667; K. Skalik, *Fundacyjne wydarzenie chrześcijaństwa: Ukrzyżowanie i zmartwychwstanie Jezusa z Nazaretu*, w: *Chrześcijaństwo jutra*, red. M. Rusecki i in., Lublin 2001, 27–49.

3. CHRYSZYCZNOŚĆ URZECZYWISTNIANIA SIĘ KOŚCIOŁA¹¹

Eklezja jest rzeczywistością osobową, społecznością Bosko-ludzką, która otrzymała od Chrystusa życie oraz określoną strukturę stanowiącą o jej tożsamości¹². Kościół jako rzeczywistość osobowa żyje, rozwija się, doskonali, cierpi, uświęca, doskonali, miłuje, wierzy i głosi nadzieję. Eklezja w wymiarze historycznym nieustannie staje się, rodzi na nowo, wzrasta, dojrzewa¹³. Natury Kościoła nie można rozumieć statycznie jako jednorazowo i definitywnie ustanowionej, ale dynamicznie. Jednak te elementy struktury Kościoła, które gwarantują jego tożsamość, istnieją w nim nieprzerwanie¹⁴. W życiu Kościoła permanentnie uwidacznia się jego chrystyczny charakter, gdyż w Kościele jest obecny – żyje i działa Chrystus. Misterium Kościoła jest nieustannie przeniknięte osobową i żywą obecnością Chrystusa¹⁵.

Kościół od początku swojego istnienia żyje i wypełnia powierzona mu przez Chrystusa misję dzięki słowu i sakramentom. Mocą Bożego słowa i sakramentów Eklezja budzi wiarę, umacnia ją i podtrzymuje w sercach i umysłach wierzących (zob. Dz 2, 14–41; 6, 7; 8, 27–40). Treścią wiary i przepowiadania Kościoła jest Chrystus oraz jego misterium życia, śmierci i zmartwychwstania. Dzięki obecności Bożego Ducha w Kościele, to zbawcze misterium Chrystusa staje się udziałem wierzących. Mocą Ducha Świętego misterium Chrystusa, które jest zarazem misterium eklezjalnym i chrystycznym, urzeczywistnia się poprzez osobowe uczestnictwo wierzących w życiu, śmierci i zmartwychwstaniu Pana Jezusa¹⁶.

Kościół jest wspólnotą osób, które uczestniczą w przekazywaniu rzeczywistości wiary. Od samego początku centralne miejsce w wierze i przepowiadaniu oraz nauczaniu Kościoła zajmował Jezus Chrystus, który umarł, zmartwychwstał i żyje. Także skuteczność i wiarygodność kerygmatu głoszonego w Kościele, wynika

¹¹ W tym punkcie wykorzystałem niektóre wątki z mojej rozprawy habilitacyjnej *Staurologiczno-
-rezurekcyjna wiarygodność chrześcijaństwa* (Lublin 2014), które na nowo opracowałem merytorycznie i redakcyjnie.

¹² A. Nowicki, *Kościół*, III. *Struktura*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej...*, dz.cyt., 667; M. Rusecki, *Boska geneza Kościoła...*, art.cyt., 65–78; tenże, *Kościół*, II. *Geneza...*, art.cyt., 662–667.

¹³ Cz.S. Bartnik, *Osobowy byt Kościoła?*, w: *Kościół w świetle Biblii*, red. J. Szłaga, Lublin 1984, 169; tenże, *Kościół*. I. *Pojęcie*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej...*, dz. cyt., 660–662; M. Rusecki, *Urzeczywistnianie się Kościoła dziś*, *Universitas Gedanensis* 10 (1994), 5–14; R. Kamiński, *Urzeczywistnianie się Kościoła dziś*, w: *Teologia pastoralna*, t. 1: *Teologia pastoralna fundamentalna*, red. R. Kamiński, Lublin 2000, 151–159; J. Szłaga, *Kościół jako rosnąca w Panu budowla*, w: *Chrystus i Kościół. Wybrane teksty Nowego Testamentu*, Lublin 1979, 189–198; F. Błachnicki, *Urzeczywistnianie się Kościoła w liturgii*, *Collectanea Theologica* 37 (1967) 1, 24–40; J. Mastej, *Permanentna eklezjogeneza*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II...*, dz.cyt., 113–116.

¹⁴ A. Nowicki, *Kościół*, III. *Struktura...*, art.cyt., 667–668; M. Rusecki, *Wiarygodność chrześcijaństwa...*, dz.cyt., 242–245.

¹⁵ M. Rusecki, *Chryśczyzna tkoniczność Kościoła w świetle nauczania Jana Pawła. Szkic zagadnienia*, w: *Jana Pawła II inspiracje chryśczylogiczne*, red. K. Kaucha, J. Mastej. Lublin–Kielce–Kra-ków 2006, 145.

¹⁶ W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem. Zarys chryśczyjańskiej teologii paschalnej*, t. 2, Lublin 1987, 51–53.

z jego związku z Chrystusem¹⁷. Kerygmat ma bowiem prowadzić do osobowej relacji wierzącego z Jezusem Chrystusem.

Centrum życia Kościoła jest celebrowanie misterium życia, męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa. Permanentna aktualizacja w liturgii zbawczych czynów dokonanych przez Pana sprawia, że uczestniczący w niej wierzący doświadczają skutków odkupienia. Tym samym liturgia jest najważniejszym „miejszem” przeżywania tajemnicy Chrystusa, a jej celebrowanie jest proklamacją wiary oraz doświadczenia realnej obecności zmartwychwstałego Pana¹⁸. Tajemnica Chrystusa wyrażona zostaje w sposób mistagogiczny w znakach sakramentalnych¹⁹. Mocą Ducha Świętego w akcie sakramentalnym uobecnia się nie tylko konkretny, jednorazowy, historyczny czyn Chrystusa, ale także trwała, Boska i zbawcza rzeczywistość w nim zawarta. Dzięki sakramentom świętym wierzący jednoczą się z Chrystusem oraz zostają wszczępieni w misterium Jego życia, męki, śmierci i zmartwychwstania²⁰. Ten chrystologiczny dynamizm Kościoła jest istotnym elementem eklezjogenezy. Kościół, sprawując sakramenty, wciąż na nowo przeżywa misterium Chrystusa oraz urzeczywistnia się w historii jako wspólnota naznaczona raz na zawsze chrystycznym znamieniem²¹. W posłudze sakramentalnej objawia się istota oraz całe bogactwo chrystycznej tajemnicy zbawienia. Dzięki sakramentom misterium życia, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, ustawicznie trwa i urzeczywistnia się przez Ducha Świętego w Kościele²².

Całe sakramentalne życie Kościoła ma charakter chrystyczny, co uwyraźnimy na przykładzie chrztu i Eucharystii. Chrystyczny charakter chrztu uwidoczni się zarówno w genezie, jak również w jego istocie. Źródłem tego sakramentu jest życie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa, a jego celem permanentne uobecnianie tego misterium w życiu wierzących. W chrzcie wyraża się w pełni sens i znaczenie całej zbawczej działalności Jezusa. W sakramencie chrztu wierzący umiera dla grzechu i zmartwychwstaje do życia z Chrystusem. Partycypacja w śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa jest zarazem udziałem w życiu Bożym i prowadzi do pełnego zjednoczenia ze Zmartwychwstałym Panem²³. Chrzest urzeczywistnia wszczępienie w Chrystusa, które dla wierzącego staje się zadatkami zmartwychwstania. Wcześniej jednak musi umrzeć w nim „stary człowiek”, aby mógł narodzić się do życia „człowiek nowy” (por. Rz 6, 6.11)²⁴. Rzeczywistość tę wyraża symbolika chrztu: zanurze-

¹⁷ Tamże, 197.

¹⁸ Sobór Watykański II, Konstytucja o liturgii świętej *Sacrosanctum Concilium*, Watykan 1963, 7; W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem...*, dz.cyt., 371–375.

¹⁹ W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem...*, dz.cyt., 287; tenże, *Pascha Chrystusa w dziejach człowieka i wszechświata. Zarys chrześcijańskiej teologii paschalnej*, t. 3, Lublin 1991, 133–136.

²⁰ Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*, Watykan 1964, 7; Sobór Watykański II, Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes*, Watykan 1965, 22.

²¹ W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem...*, dz.cyt., 182, 231–233.

²² S. Pié-Ninot, *Wprowadzenie do eklezjologii*, Kraków 2002, 58–72.

²³ H. Langkammer, *Nauka św. Pawła o Kościele*, w: *Kościół w świetle Biblii...*, dz.cyt., 90–92; W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem*, dz.cyt., 237.

²⁴ W. Hryniewicz zauważa: „Ten związek ze śmiercią i zmartwychwstaniem Chrystusa wyznacza

nie w wodzie chrzcielnej oznacza śmierć starego człowieka, wyjście z niej oznacza zmartwychwstanie do nowego życia razem z Chrystusem.

Chrzest jest dla człowieka początkiem życia nadprzyrodzonego, które może się rozwijać – w łączności z Chrystusem – przez całe życie doczesne aż do ostatecznego wypełnienia w śmierci i przejściu do pełni życia z Chrystusem na wieki. Ochrzczonego nosi w sobie zadatek Chrystusowego zwycięstwa nad śmiercią, które dokonuje się w nim już „tu i teraz”, a w pełni zrealizuje się w godzinie śmierci i powszechnego zmartwychwstania²⁵. W chrzcie dokonuje się obmycie człowieka we krwi Chrystusa, uwolnienie od grzechu pierworodnego i wyzwolenie ze śmierci wiecznej oraz przejście z Chrystusem i w Chrystusie do życia w Bożej łasce²⁶. Chrzest włącza też do wspólnoty eklezjalnej, która zrodziła się przez Chrystusa i w Chrystusie²⁷.

Sakramentem, w którym nieustannie uobecnia się misterium zbawcze Chrystusa, jest także Eucharystia, będąca sakramentem obecności Zmartwychwstałego, Jego ustawicznym świadectwem zmartwychwstania i nowego życia²⁸. Eucharystia jest najcenniejszym Darem Uwielbionego Pana dla Kościoła. Wyjątkowe znaczenie Eucharystii w życiu Kościoła wynika z rzeczywistej i cielesnej obecności w niej Chrystusa. Duch Boży nie tylko uobecnia Chrystusa i Jego zbawcze dzieło, ożywiając Jego Ciało, ale także sprawia, że daje On życie wieczne tym, którzy przyjmują prawdziwe Ciało i Krew Pana. W Eucharystii bowiem Chrystus karmi wierzących swoim uwielbionym Ciałem – w którym doświadczył cierpienia i śmierci – a przez to czyni ich uczestnikami swojego nowego życia. Spożywanie przez wiernych Ciała i Krwi Pańskiej jest realnym udziałem w życiu Chrystusa, a także źródłem komunii wiernych z Bogiem oraz wiernych między sobą²⁹.

Eucharystia świadczy o tym, że Pan zmartwychwstał i żyje, a Jego Ciało stanowi pokarm na życie wieczne. Chleb i wino, stając się Ciałem i Krwią Chrystusa, ucieleśniają Jego realną obecność. Eucharystia to ten sam Chrystus, który narodził się z Dziewicy Maryi i który umarł na Golgocie, a Jego eucharystyczne Ciało nie jest już ciałem doczesnym, lecz chwalebny. Ta osobowa obecność uwielbionego Pana w Eucharystii sprawia, że Eklezja jest przeniknięta Jego osobową obecnością³⁰.

paschalną strukturę chrztu. Z jednej strony jest on bowiem wyzwoleniem, oczyszczeniem (1 Kor 6, 11) i wyrzeczeniem się zła, z drugiej natomiast zespoleniem z losem samego Chrystusa zmartwychwstałego, odrodzeniem, oświeceniem (Ef 5, 14), przeobrażeniem, niewyraźną przemianą całego jestestwa człowieka mocą Ducha Świętego (J 3, 5; Tt 3, 5). Dokonuje się w Nim prawdziwa Pascha – przejście do nowego życia, naznaczonego obecnością i działaniem Ducha” (W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem*, dz.cyt., 289–290).

²⁵ Tamże, 290.

²⁶ J. Kudasiewicz, *Chrzest uczestnictwem w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa według św. Pawła*, Kielecki Przegląd Diecezjalny 42 (1966), 117–124.

²⁷ Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*, Watykan 1964, 11; Sobór Watykański II, Konstytucja o liturgii świętej *Sacrosanctum Concilium*, Watykan 1963, 6; S. Pié-Ninot, *Wprowadzenie do eklezjologii...*, dz.cyt., 60.

²⁸ T. Dola, *Teologia misteriów życia Jezusa*, Opole 2002, 277.

²⁹ H.U. von Balthasar, *Teologia misterium paschalnego*, Kraków 2001, 92; W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem...*, dz.cyt., 390–395.

³⁰ W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem...*, dz.cyt., 407, 416–423; tenże, *Eucharystia – sakrament paschalny*, Ateneum Kapłańskie 75 (1983), z. 2 (448), 240.

Eucharystia sprawia, że wydarzenia paschalne są wciąż żywe i przynoszą zbawcze owoce³¹. Msza święta jest bowiem aktualizacją tych wydarzeń, a zatem nawiązuje do chrystycznej genezy Kościoła. Anamneza eucharystyczna to nie tylko przypomnienie zbawczych wydarzeń, ale przede wszystkim ich uobecnienie. Wierni zgromadzeni na Mszy świętej, wspominając wydarzenia przeszłe, stają się ich uczestnikami i doświadczają ich mocy zbawczej, gdyż „tu i teraz” aktualizują się one i dokonują na sposób sakramentalny³². W Komunii eucharystycznej wierzący ściśle jednoczą się ze Zmartwychwstałym Panem. Eucharystia jest też zapowiedzią wspólnoty eschatycznej – definitywnego zjednoczenia z Panem Uwielbionym³³.

Przyjęcie Ciała Pańskiego wzmacnia w wierzących świadomość wszczęcia w Chrystusa. Przez pełne uczestnictwo w ofierze eucharystycznej chrześcijanin odnawia i umacnia swoją przynależność do Chrystusa, która wynika z chrztu. Im doskonalsze jest to zjednoczenie, tym doskonalsza staje się wspólnota eklezjalna. Wspólnota wierzących, która gromadzi się na sprawowanie Eucharystii, odnawia swoją przynależność do Chrystusa – wyznaje swoją wiarę, a przez to przyczynia się do wzrostu Eklezji³⁴.

Wszystkie sakramenty czerpią swoją moc zbawczą oraz skuteczność z misterium Chrystusa i jednocześnie uobecniają je oraz czynią aktualnym i żywym. Kościół, sprawując sakramenty, urzeczywistnia się jako wspólnota naznaczona raz na zawsze stygmatem obecności swojego Pana³⁵. W sakramentach to, co widzialne, zewnętrzne, cielesne, ziemskie jest przenikane mocą Ducha Świętego. Tym samym Kościół upodabnia się do Zmartwychwstałego i uwielbionego Pana³⁶.

4. CHRYSTYCZNOŚĆ I WIARYGODNOŚĆ KOŚCIOŁA

W apologetyce klasycznej prawdziwość Chrystusowego Kościoła wykazywana jest jako oparta na jego czterech znamionach. Odwołując się do nicejsko-konstantynopolitańskiego wyznania wiary (381 r.), wykazywano, że Kościół jest: jeden, święty, powszechny i apostołski. Po podziałach, które dotknęły Eklezję, starano się udowodnić, że Kościół Chrystusowy istnieje jedynie w Kościele katolickim³⁷, gdyż tylko on posiada pochodzące od Chrystusa powyższe znamiona.

Współczesna eklezjologia fundamentalna, wykazując wiarygodność Kościoła, odwołuje się do jego znamion, uważając je za podstawę eklezjalnej

³¹ Jan Paweł II, Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*, Watykan 2003, 11.

³² M. Rusecki, J. Mastej, *Eklezjotwórczy wymiar modlitwy w świetle Katechizmu Kościoła Katolickiego*, w: *Homo orans*, t. 1, red. J. Misiurek, J.M. Popławski, Lublin 2000, 124; J. Mastej, *Permanenta eklezjogeneza...*, art.cyt., 120.

³³ E. Ozorowski, *Eschatyczna rzeczywistość Eucharystii*, w: *Jezus eucharystyczny*, red. M. Rusecki, M. Cisło, Lublin 1997, 214, 226.

³⁴ J. Mastej, *Permanenta eklezjogeneza eucharystyczna w świetle Encykliki Jana Pawła II „Ecclesia de Eucharistia”*, *Roczniki Teologiczne* 52 (2005), z. 9, 107–122.

³⁵ S. Pié-Ninot, *Wprowadzenie do eklezjologii...*, dz.cyt., 58–72.

³⁶ L. Scheffczyk, dz.cyt., 266–269.

³⁷ Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*, Watykan 1964, 8.

tożsamości, gdyż są jednocześnie przez Chrystusa raz na zawsze dane Kościołowi oraz zadane w celu ich rozwijania i pogłębiania w historii³⁸. Eklezjologia fundamentalna rozwija również semiotyczną wiarygodność Kościoła, czyli ukazuje znaki jego wiarygodności. Przykładowo w *Leksykonie teologii fundamentalnej* omówione zostały następujące znaki wiarygodności Kościoła: znak Piotra, znak Kolegium Apostolskiego i kolegialności Kościoła, znak jedności Kościoła, znak świętości Kościoła, znak powszechności Kościoła, znak apostołskości Kościoła, znak agapetologiczny, znak prakseologiczny, znak martyrologiczny, znak kulturotwórczy oraz opcja na rzecz ubogich³⁹.

Pojęcie wiarygodności Kościoła jest złożone i różnie ujmowane we współczesnej eklezjologii fundamentalnej⁴⁰. Prezentując wiarygodność Kościoła, trzeba mieć na uwadze jego złożoną strukturę: widzialną i niewidzialną, naturalną i nadprzyrodzoną, historyczną i ponadhistoryczną⁴¹. Właściwe ukazanie wiarygodności Eklezji wymaga zatem dostrzeżenia widzialnych przejawów życia Kościoła oraz zrozumienia ich głębszego, bo nadanego przez Boga znaczenia i sensu. Potrzebna jest jednak wiara, gdyż Eklezja jest rzeczywistością nadprzyrodzoną. Wiarygodność Kościoła nie pochodzi z rzeczywistości pozaeklezyjalnej, ale jest ściśle związana z jego genezą, istnieniem i działaniem w świecie. Dlatego pewne określone przymioty Kościoła, np. jego jedność, apostołskość, prymat papieski, świętość, są przez teologię fundamentalną traktowane jako znaki i źródło jego wiarygodności⁴². Wiarygodność

³⁸ Y. Congar, *L'Église une, sainte, catholique et apostolique*, Paris 1970, 13–267; S. Nagy, dz.cyt., 257–300; Cz.S. Bartnik, *Kościół Jezusa Chrystusa...*, dz.cyt., 273–285; W. Hryniewicz, *Nasza pascha z Chrystusem...*, dz.cyt., 85–91; M. Rusecki, *Wiarygodność chrześcijaństwa...*, dz.cyt., 248–250; S. Wiedenhofer, *Das katholische Kirchenverständnis*, Graz 1992, 241–294; M. Kehl, *Die Kirche. Eine katholische Ekklesiologie*, Würzburg 1993, 125–131; H. Seweryniak, *Święty Kościół powszedni...*, dz.cyt., 193–224; J. Krasieński, *Znamiona Kościoła*, w: *Wiarygodność Kościoła. Materiały z sympozjum w Kamieniu Śląskim w dniach 2–3.04.1997*, red. T. Dola, Opole 1997, 49–65; S. Pié-Ninot, *Wprowadzenie do eklezjologii...*, dz.cyt., 73–95; K. Kaucha, *Znamiona Kościoła*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, dz.cyt., 1393–1396; J. Morawa, *Znaki prawdziwości Kościoła*, w: *Teologia fundamentalna*, t. 4: *Kościół Chrystusowy...*, dz.cyt., 107–191.

³⁹ M. Rusecki, K. Kaucha, A. Pietrzak, *Znaki wiarygodności Kościoła*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej...*, dz.cyt., 1381–1393.

⁴⁰ R. Latourelle, *Chiesa: Motivo di credibilita*, w: *Dizionario di teologia fondamentale*. red. R. Latourelle, R. Fisichella, Assisi 1990, 162–181; M. Rusecki, *Wiarygodność Kościoła w Polsce jako rzeczywistości personalistycznej i dynamicznej*, *Studia Warmińskie* 30 (1993), 377–390; tenże, *Czy Kościół w Polsce jest wiarygodny?*, w: *Wiarygodność Kościoła wobec przemian w Polsce. Quo vadis Ecclesia Polonorum?*, red. M. Rusecki, Pelplin–Lublin 1994, 143–156; H. Seweryniak, *Sposoby uzasadniania wiarygodności Kościoła w nowszej literaturze teologicznej*, w: *Wiarygodność Kościoła...*, dz.cyt., 27–48; K. Kaucha, *Wiarygodność Kościoła*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II...*, dz.cyt., 335–359; tenże, *Współczesne metody uzasadniania wiarygodności Kościoła*, *Roczniki Teologiczne* 52 (2005), z. 9, 77–96; tenże, *Wiarygodność Kościoła i jej uzasadnianie w twórczości naukowej M. Ruseckiego*, w: *Scio cui credidi*, red. I.S. Ledwoń i in., Lublin 2007, 133–145; tenże, *Wiarygodność Kościoła w kontekście współczesności europejskiej w świetle nauczania Jana Pawła II*, Lublin 2008; P. Rabczyński, *Wiarygodność Kościoła a znaki czasu*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II*, dz.cyt., 319–334.

⁴¹ M. Rusecki, *Czy Kościół w Polsce jest wiarygodny?...*, dz.cyt., 147–148.

⁴² M. Rusecki, K. Kaucha, A. Pietrzak, *Znaki wiarygodności Kościoła...*, art.cyt., 1381–1393; A. Nowicki, *Prymat znakiem wiarygodności Kościoła*, w: *Wiarygodność Kościoła...*, dz.cyt., 67–82; T. Dola, *Apostolat jako znak wiarygodności Kościoła*, w: *Wiarygodność Kościoła...*, dz.cyt., 83–92;

Kościół jest wielkim darem udzielonym mu przez Boga, a zarazem ustawicznym zadaniem do wypełnienia. Idea permanentnego wzrastania Kościoła dotyczy także jego wiarygodności. Tym samym teologiczno-fundamentalna argumentacja winna uwzględniać dynamiczny charakter Kościoła, choć z racji swej Boskiej genezy rzeczywistość Kościoła pozostaje w swej istocie permanentnym znakiem obecności Chrystusa w świecie.

Punktem centralnym refleksji nad wiarygodnością Kościoła jest zatem jego chrystyczność. Kościół nie jaśnieje swoim własnym blaskiem, ale światłem Chrystusa, Wcielonego Bożego Syna. Oblicze Chrystusa stale promieniuje we wspólnocie eklesjalnej dzięki działaniu Ducha Świętego. Tym samym chrystyczność Kościoła jest najważniejszym elementem jego osobowego istnienia i stanowi o jego tożsamości.

Czy chrystyczność należy traktować jako odrębny znak wiarygodności Kościoła? Wydaje się, że nie. Prawdą jest to, że każdy znak wiarygodności Kościoła ma charakter chrystyczny – nie sposób bowiem mówić o jakimkolwiek znaku wiarygodności Kościoła bez odniesienia go do Chrystusa. Dlatego chrystyczność stanowi istotny element każdego znaku wiarygodności Kościoła. Tym samym ukazywanie jakiegokolwiek znaku wiarygodności Kościoła bez jego wyraźnego odniesienia do Chrystusa jest niezasadnione.

5. KONKLUZJA

Odpowiadając na postawione na początku pytanie: dlaczego Kościół jest wyjątkowy?, możemy powtórzyć, bo jest ze wszech miar Chrystusowy zarówno w genezie, jak również w permanentnym urzeczywistnianiu się i realizacji zbawczej misji w historii. Bez Chrystusa nie byłoby Kościoła, który jest wiarygodną, bosko-ludzką wspólnotą zbawienia. Także bez Kościoła zbawcza misja Jezusa nie byłaby kontynuowana w historii.

Na zakończenie warto dodać, że chrystyczność Kościoła przemawia za jego personalistycznym charakterem. Permanentny i żywy związek Chrystusa z Kościołem stanowi o osobowym bycie Eklesji. Skoro Pan zmartwychwstał i żyje, to wspólnota, która od Niego pochodzi i w której On nieustannie żyje i zbawia, jest społecznością osobową.

BIBLIOGRAFIA

- Balthasar H.U. von, *Teologia misterium paschalnego*, tłum. z niem. E. Piotrowski, Kraków: Wydawnictwo WAM 2001.
- Bartnik Cz.S., *Kościół Jezusa Chrystusa*, Wrocław: Wydawnictwo Wrocławskiej Księgarni Archidiecezjalnej 1982.

- Bartnik Cz.S., *Kościół*, I. *Pojęcie*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki i in., Lublin–Kraków: Wydawnictwo M 2002, 660–662.
- Bartnik Cz.S., *Osobowy byt Kościoła?*, w: *Kościół w świetle Biblii*, red. J. Szłaga, Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 1984, 163–175.
- Blachnicki F., *Urzeczywistnianie się Kościoła w liturgii*, *Collectanea Theologica* 37 (1967) 1, 24–40.
- Congar Y., *L'Église une, sainte, catholique et apostolique*, Paris: Édition du Cerf 1970.
- Czaja A., *Traktat o Kościele*, w: *Dogmatyka*, t. 2, red. E. Adamiak, A. Czaja, J. Majewski, Warszawa: Biblioteka „Więzi” 2006, 289–543.
- Dola T., *Apostolat jako znak wiarygodności Kościoła*, w: *Wiarygodność Kościoła. Materiały z sympozjum w Kamieniu Śląskim w dniach 2–3.04.1997*, red. T. Dola, Opole: Wydział Teologiczny Uniwersytetu Opolskiego 1997, 83–92.
- Dola T., *Eklezjotwórczy charakter wcielenia*, w: *Ratio et revelatio. Z refleksji filozoficzno-teologicznych*, red. J. Cichoń, Opole: Redakcja Wydawnictw Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Opolskiego 1998, 339–349.
- Dola T., *Teologia misterium życia Jezusa*, Opole: Redakcja Wydawnictw Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Opolskiego 2002.
- Fries H., *Fundamentaltheologie*, Graz–Wien–Köln: Verlag Styria 1985.
- Hryniewicz W., *Eucharystia – sakrament paschalny*, *Ateneum Kapłańskie* 75 (1983), z. 2 (448), 231–248.
- Hryniewicz W., *Nasza pascha z Chrystusem. Zarys chrześcijańskiej teologii paschalnej*, t. 2, Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 1987.
- Hryniewicz W., *Pascha Chrystusa w dziejach człowieka i wszechświata. Zarys chrześcijańskiej teologii paschalnej*, t. 3, Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 1991.
- Kamiński R., *Urzeczywistnianie się Kościoła dziś*, w: *Teologia pastoralna*, t. 1: *Teologia pastoralna fundamentalna*, red. R. Kamiński, Lublin [Wyd. ATLA 2] 2000, 151–159.
- Kaucha K., *Wiarygodność Kościoła i jej uzasadnianie w twórczości naukowej M. Ruseckiego*, w: *Scio cui credidi*, red. I.S. Ledwoń i in., Lublin: Wydawnictwo KUL 2007, 133–145.
- Kaucha K., *Wiarygodność Kościoła w kontekście współczesności europejskiej w świetle nauczania Jana Pawła II*, Lublin: Wydawnictwo KUL 2008.
- Kaucha K., *Wiarygodność Kościoła*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II*, red. M. Rusecki, K. Kaucha, J. Mastej, Lublin: Wydawnictwo KUL – Wydawnictwo „Gaudium” 2005, 335–359.
- Kaucha K., *Współczesne metody uzasadniania wiarygodności Kościoła*, *Roczniki Teologiczne* 52 (2005), z. 9, 77–96.
- Kaucha K., *Znamiona Kościoła*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki i in., Lublin–Kraków: Wydawnictwo M 2002, 1393–1396.
- Kehl M., *Die Kirche. Eine katholische Ekklesiologie*, Würzburg: Echter 1993.
- Kraśniński J., *Znamiona Kościoła*, w: *Wiarygodność Kościoła. Materiały z sympozjum w Kamieniu Śląskim w dniach 2–3.04.1997*, red. T. Dola, Opole: Wydział Teologiczny Uniwersytetu Opolskiego 1997, 49–65.
- Krzyszowski Z., *Wcielenie jako fakt eklezjotwórczy w nauczaniu Jana Pawła II*, *Roczniki Teologiczne* 42 (1995), z. 2, 81–89.
- Kubiś A., *Rozwój eklezjologii katolickiej*, w: *Teologia fundamentalna*, t. 4: *Kościół Chrystusowy*, red. T. Dzidek i in., Kraków: [Papieski Wydział Teologiczny] 2003, 25–70.
- Kudasiewicz J., *Chrzest uczestnictwem w śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa według św. Pawła*, *Kielecki Przegląd Diecezjalny* 42 (1966), 117–124.
- Langkammer H., *Nauka św. Pawła o Kościele*, w: *Kościół w świetle Biblii*, red. J. Szłaga, Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 1984, 83–119.
- Latourelle R., *Chiesa: Motivo di credibilita*, w: *Dizionario di teologia fondamentale*, red. R. Latourelle, R. Fischella, Assisi: Dizionario di Cittadella Editrice 1990, 162–181.
- M. Rusecki, K. Kaucha, A. Pietrzak, *Znaki wiarygodności Kościoła*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki i in., Lublin–Kraków: Wydawnictwo M 2002, 1381–1393.
- Mastej J., *Permanentna eklezjogeneza eucharystyczna w świetle encykliki Jana Pawła II „Ecclesia de Eucharystia”*, *Roczniki Teologiczne* 52 (2005), z. 9, 107–122.

- Mastej J., *Permanentna eklezjogeneza*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II*, red. M. Rusecki, K. Kaucha, J. Mastej, Lublin: Wydawnictwo KUL – Wydawnictwo „Gaudium” 2005, 113–125.
- Mastej J., *Staurologiczno-rezurekcyjna wiarygodność chrześcijaństwa*, Lublin: Wydawnictwo KUL 2014.
- Międzynarodowa Komisja Teologiczna, *Wybrane zagadnienia z eklezjologii*, w: *Od wiary do teologii. Dokumenty Międzynarodowej Komisji Teologicznej*, red. J. Królikowski, Kraków: Wydawnictwo Księży Sercanów 2000, 197–236.
- Morawa J., *Znaki prawdziwości Kościoła*, w: *Teologia fundamentalna*, t. 4: *Kościół Chrystusowy*, red. T. Dzidek i in., Kraków 2003, 107–200.
- Nagy S., *Chrystus w Kościele. Zarys eklezjologii fundamentalnej*, Wrocław 1982.
- Nagy S., *Ty jesteś Piotr, czyli Skala i na tej Skale zbuduję Kościół mój. Studium o widzialnym Kościele*, Częstochowa 2009.
- Napiórkowski A.A., *Geneza, natura i poslanie Kościoła*, W: *Teologia fundamentalna*, t. 4: *Kościół Chrystusowy*, red. T. Dzidek i in., Kraków: [Papieski Wydział Teologiczny] 2003, 71–105.
- Neuner P., *Eklezjologia – nauka o Kościele*, tłum. z niem. W. Szymona, w: *Podręcznik teologii dogmatycznej*, t. 7, red. W. Beinert, Kraków: Wydawnictwo M 1999.
- Nowicki A., *Kościół*, III. *Struktura*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki i in., Lublin–Kraków: Wydawnictwo M 2002, 667–677.
- Nowicki A., *Prymat znakiem wiarygodności Kościoła*, w: *Wiarygodność Kościoła. Materiały z sympozjum w Kamieniu Śląskim w dniach 2–3.04.1997*, red. T. Dola, Opole 1997, 67–82.
- Ozorowski E., *Eschatyczna rzeczywistość Eucharystii*, w: *Jezus eucharystyczny*, red. M. Rusecki, M. Cisło, Lublin 1997, 213–227.
- Piè-Ninot S., *Gesù e la Chiesa*, w: *Dizionario di teologia fondamentale*, red. R. Latourelle, R. Fisichella, Assisi: Dizionari di Cittadella Editrice 1990, 151–162.
- Piè-Ninot S., *Wprowadzenie do eklezjologii*, tłum. z wł. T. Kukułka, Kraków: WAM 2002.
- Rabczyński P., *Wiarygodność Kościoła a znaki czasu*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II*, red. M. Rusecki, K. Kaucha, J. Mastej, Lublin: Wydawnictwo KUL – Wydawnictwo „Gaudium” 2005, 319–334.
- Ratzinger J., *Das neue Volk Gottes. Entwürfe zur Ekklesiologie*, Düsseldorf: Patmos-Verlag 1977.
- Rusecki M., *Boska geneza Kościoła*, w: *Kościół w czasach Jana Pawła II*, red. M. Rusecki, K. Kaucha, J. Mastej, Lublin: Wydawnictwo KUL – Wydawnictwo „Gaudium” 2005 2005, 65–78.
- Rusecki M., *Chryścyczna ikonizacja Kościoła w świetle nauczania Jana Pawła. Szkic zagadnienia*, w: *Jana Pawła II inspiracje chrystologiczne*, red. K. Kaucha, J. Mastej, Lublin–Kielce–Kraków: Wydawnictwo „Jedność” 2006, 133–151.
- Rusecki M., *Cud w chrześcijaństwie*, Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 1996.
- Rusecki M., *Czy Kościół w Polsce jest wiarygodny?*, w: *Wiarygodność Kościoła wobec przemian w Polsce. Quo vadis Ecclesia Polonorum?*, red. M. Rusecki, Pelplin–Lublin: Bernardinum 1994, 143–156.
- Rusecki M., *Kościół*, II. *Geneza*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki i in., Lublin–Kraków: Wydawnictwo M 2002, 662–667.
- Rusecki M., Mastej J., *Eklezjotwórca wymiar modlitwy w świetle Katechizmu Kościoła Katolickiego*, w: *Homo orans*, t. 1, red. J. Misiurek, J.M. Popławski, Lublin: Wydawnictwo KUL 2000, 115–133.
- Rusecki M., *Pan zmartwychwstał i żyje. Zarys teologii rezurekcyjnej*, Warszawa: IW PAX 2006.
- Rusecki M., *Traktat o Objawieniu*, Kraków: Dehon Wydawnictwo Księży Sercanów 2007.
- Rusecki M., *Urzeczywistnianie się Kościoła dziś*, Universitas Gedanensis 10 (1994), 5–14.
- Rusecki M., *Wiarygodność chrześcijaństwa*, t. 1: *Z teorii teologii fundamentalnej*, Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 1994.
- Rusecki M., *Wiarygodność Kościoła w Polsce jako rzeczywistości personalistycznej i dynamicznej*, Studia Warmińskie 30 (1993), 377–390.
- Scheffczyk L., *Zmartwychwstanie*, tłum. z niem. P. Pachciarek, Warszawa: IW PAX 1984.

- Seweryniak H., *Sposoby uzasadniania wiarygodności Kościoła w nowszej literaturze teologicznej*, w: *Wiarygodność Kościoła. Materiały z sympozjum w Kamieniu Śląskim w dniach 2–3.04.1997*, red. T. Dola, Opole: Wydział Teologiczny Uniwersytetu Opolskiego 1997, 27–48.
- Seweryniak H., *Święty Kościół powszedni*, Warszawa: Biblioteka „Więzi” 1996.
- Skalický K., *Fundacyjne wydarzenie chrześcijaństwa: Ukrzyżowanie i zmartwychwstanie Jezusa z Nazaretu*, tłum. z ang. P. Borto, w: *Chrześcijaństwo jutra*, red. M. Rusecki i in., Lublin: Towarzystwo Naukowe KUL 2001, 27–49.
- Szlaga J., *Kościół jako rosnąca w Panu budowla*, w: *Chrystus i Kościół. Wybrane teksty Nowego Testamentu*, red. F. Gryglewicz, Lublin: Redakcja Wydawnictw KUL 1979, 189–198.
- Wiedenhofer S., *Das katholische Kirchenverständnis*, Graz: Verlag Styria 1992.
- Wyjątkowość Kościoła katolickiego*, red. A.A. Napiórkowski, Kraków: Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie – WAM 2018.

CHRIST – CENTEREDNESS AS THE FOUNDATION OF THE CHURCH’S UNIQUENESS

Summary

The article presents the Church’s origins from Christ as the basis of her uniqueness. Christ wanted to found the Church and gave her a particular structure and permanent actualization of the Ecclesia in history. Thus, the Ecclesia totally belongs to Christ, both in her origin and in her permanent actualization and in carrying out of the salvific mission. The origins from Christ are also an essential element of the Church’s credibility.

Key words: Jesus Christ, Church, origins from Christ, Church’s origin, Church’s actualization, Church’s uniqueness, Church’s credibility

Nota o Autorze

Ksiądz **Jacenty MASTEJ** – prezbiter diecezji rzeszowskiej, teolog, doktor habilitowany nauk teologicznych w zakresie teologii fundamentalnej, profesor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Od 1998 r. zatrudniony w Instytucie Teologii Fundamentalnej KUL, a obecnie także jego dyrektor. Jest autorem 2 monografii, ponad 40 artykułów naukowych, ok. 30 haseł leksykonowych i encyklopedycznych, 10 współredagowanych prac zbiorowych i monografii wieloautorskich. Jego zainteresowania obejmują następujące zagadnienia: metodologia chrystologii fundamentalnej, nowe argumenty na rzecz wiarygodności chrześcijaństwa i Kościoła, wiarygodność i tożsamość Kościoła, dzieje i dorobek naukowy Lubelskiej Szkoły Teologii Fundamentalnej. Od 2013 r. jest redaktorem naczelnym rocznika naukowego „Resovia Sacra”.

Kontakt e-mail: jmastej@kul.pl